

Arrest

nr. 181 123 van 23 januari 2017
in de zaken

- I. RvV X / VIII
- II. RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift in zaak *sub I* dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien het verzoekschrift in de zaak *sub II* dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GUEDENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak *sub I*

1.1. Eerste verzoekster dient op 11 december 2009 een asielaanvraag bij de Belgische overheden. Op 30 juni 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen ingediend, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 6 september 2011 bij arrest nr. 66 272.

1.2. Op 13 juli 2010 dient eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 7 oktober 2010 ontvankelijk verklaard. Op 15 juni 2012 wordt de aanvraag vervolgens ongegrond verklaard. Eerste verzoekster wordt tevens bevolen het grondgebied te verlaten. Het beroep hiertegen ingediend, wordt verworpen door de Raad bij arrest nr. 96 114 van 30 januari 2013.

1.3. Op 15 juli 2010 dient eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 14 december 2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.4. Op 18 september 2012 dient eerste verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 5 november 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard omdat de aandoeningen niet direct levensbedreigend zijn zodat de ingeroepen medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hiertegen wordt geen beroep bij de Raad ingesteld.

1.5. Op 28 november 2012 dient eerste verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 31 januari 2013 onontvankelijk verklaard omdat het herhaalde elementen betreft. Eerste verzoekster wordt tevens bevolen het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 3 jaren opgelegd. Eerste verzoekster dient hiertegen een beroep in bij de Raad, dat nog steeds hangende is onder rolnummer 127 906.

1.6. Eerste verzoekster dient op 28 juni 2013 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 8 augustus 2013 onontvankelijk verklaard omdat het herhaalde elementen betreft. Zij wordt tevens bevolen het grondgebied te verlaten. Eerste verzoekster dient hiertegen een beroep in bij de Raad, dat nog steeds hangende is onder rolnummer 137 311.

1.7. Eerste verzoekster wordt bij beslissing van 17 maart 2014 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 19 mei 2015, en dit in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die op 26 februari 2014 werd ingediend door haar vader en ontvankelijk werd verklaard.

De vader van eerste verzoekster komt op 8 juni 2014 te overlijden. De aanvraag om verblijfsmachtiging wordt op 4 september 2014 zonder voorwerp verklaard.

1.8. Eerste verzoekster dient op 7 mei 2015 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 24 juni 2015 onontvankelijk verklaard omdat het herhaalde elementen betreft. Zij wordt tevens bevolen het grondgebied te verlaten. Eerste verzoekster dient hiertegen een beroep in bij de Raad, dat nog steeds hangende is onder rolnummer 176 346.

1.9. Op 16 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel met vasthouding met oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan eerste verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: B.

voornaam: V.

(...)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 10.09.2012 (bijlage 13 van 15.06.2012), 12.11.2012 (bijlage 13qq van 7.11.2012), 29.03.2013 (bijlage 13 van 31.01.2013), 20.08.2013 (bijlage 13 van 8.08.2013) en 9.07.2015 (bijlage 13 van 25.06.2015).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 11.12.2009 België binnen samen met haar vader B.A. (°24.07.1954), moeder B.S. (°5.08.1954) en neef B.O. (°3.11.1997).

Betrokkene heeft op 11.12.2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 30.06.2011. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 6.09.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 12.11.2012 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 7.11.2012) geldig 30 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 19.07.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 14.12.2011. Deze beslissing is op 27.12.2011 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 13.07.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 15.06.2012. Deze beslissing is op 10.09.2012 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 15.06.2012), geldig 30 dagen. De aanvraag werd definitief afgesloten op 30.01.2013 door een negatieve beslissing van de RVV. Betrokkene diende vervolgens op 18.09.2012 een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 5.11.2012. Deze beslissing is op 13.11.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene diende op 28.11.2012 een derde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 5.31.01.2013. Deze beslissing is op 29.03.2013 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 31.03.2013), geldig 30 dagen. Betrokkene kreeg bovendien in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 op 29.03.2013 betekening van een inreisverbod van drie jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Betrokkene diende op 5.04.2013 een beroep in tegen deze beslissing bij de RVV. Betrokkene diende vervolgens op 28.06.2013 opnieuw een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 8.08.2013 en aan betrokkene betekend op 20.08.2013 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 8.08.2013), geldig 0 dagen. Betrokkene verliet het grondgebied niet en diende op 26.02.2013 nogmaals een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Inmiddels overleed betrokkene's vader op 8.06.2014 en werd de aanvraag zonder voorwerp verklaard op 25.06.2015. Deze beslissing werd op 9.7.2015 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 25.06.2015), geldig 30 dagen.

Betrokkene diende tot slot een zesde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980 die onontvankelijk werd verklaard op 24.06.2015. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 9.07.2015. Betrokkene diende op 11.08.2015 een beroep in tegen deze beslissing bij de RVV. De tegen de DVZ ingediende beroepen hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kosovo wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's (betrokkene's heeft een mentale handicap en epilepsie) en betrokkene's moeder medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat zij niet voldoen aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene en haar moeder geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene en haar moeder in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene en haar dochter bij hun verwijdering een reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de sociaal en pedagogische ondersteuning die betrokkene wegens haar mentale handicap nodig zou hebben, werd vast gesteld dat betrokkene haar eerste 40 levensjaren in het land van herkomst doorbracht en dat zij pas op veertigjarige leeftijd naar België kwam. Betrokkene toont dan ook niet aan dat een dergelijke ondersteuning niet verder kan gevolgd worden in het land van herkomst. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene.

Het feit dat betrokkene's neef B.O. (°3.11.1997) bij haar en haar moeder inwoont en legaal in België verblijft geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Hij heeft een arbeidskaart en toont aan dat hij kan instaan voor zijn eigen onderhoud daar hij reeds geruime tijd aan het werk is en hierin niet afhankelijk is van betrokkene en betrokkene's moeder. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's neef kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Het feit dat betrokkene's zus G.R. (°22.09.1985) en haar gezin als erkend vluchtelingen in België verblijven (asielaanvraag van 1.04.2009), geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene vormt geen kerngezin met G.R. en haar gezin, daar zij niet samenwonen. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's zus kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Bovendien verblijven betrokkene's moeder B.S. (°5.08.1954) en zus B.H. (5.06.1984) en haar gezin net

als betrokkene illegaal in het land en dienen eveneens het grondgebied te verlaten. Betrokkenes schoonbroer Z.M. (°3.11.1985), man van B.H., werd op 22.11.2016 reeds gearresteerd door de politie van Borgloon en overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas en werd intussen gerepatrieerd naar Kosovo.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 10.09.2012 (bijlage 13 van 15.06.2012), 12.11.2012 (bijlage 13qq van 7.11.2012), 29.03.2013 (bijlage 13 van 31.01.2013), 20.08.2013 (bijlage 13 van 8.08.2013) en 9.07.2015 (bijlage 13 van 25.06.2015).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Kosovo.”

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak sub II

2.1. Tweede verzoekster dient op 11 december 2009 een asielaanvraag bij de Belgische overheden. Op 30 juni 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen ingediend, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 6 september 2011 bij arrest nr. 66 271.

2.2. Op 13 juli 2010 dient tweede verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 7 oktober 2010 ontvankelijk verklaard. Op 15 juni 2012 wordt de aanvraag vervolgens ongegrond verklaard. Tweede verzoekster wordt tevens bevolen het grondgebied te verlaten. Het beroep hiertegen ingediend, wordt verworpen door de Raad bij arrest nr. 96 114 van 30 januari 2013.

2.3. Tweede verzoekster wordt bij beslissing van 17 maart 2014 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 19 mei 2015, en dit in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die op 26 februari 2014 werd ingediend door haar echtgenoot en ontvankelijk werd verklaard.

De echtgenoot van tweede verzoekster komt op 8 juni 2014 te overlijden. De aanvraag om verblijfsmachtiging wordt op 4 september 2014 zonder voorwerp verklaard.

2.4. Tweede verzoekster dient op 6 mei 2015 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 24 juni 2015 onontvankelijk verklaard omdat het herhaalde elementen betreft. Zij wordt tevens bevolen het grondgebied te verlaten. Tweede verzoekster dient hiertegen een beroep in bij de Raad, dat nog steeds hangende is onder rolnummer X.

2.5. Op 16 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel met vasthouding met oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan tweede verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: B.

voornaam: S

(...)

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 10.09.2012 (bijlage 13 van 15.06.2012), 12.11.2012 (bijlage 13qq van 7.11.2012), 29.03.2013 (bijlage 13 van 31.01.2013) en 9.07.2015 (bijlage 13 van 25.06.2015).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 11.12.2009 België binnen samen met haar man B.A. (°24.07.1954), dochter B.V. (16.09.1969) en kleinzoon B.O. (°3.11.1997).

Betrokkene heeft op 11.12.2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 30.06.2011.

Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 6.09.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 12.11.2012 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 7.11.2012) geldig 30 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 19.07.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 14.12.2011. Deze beslissing is op 27.12.2011 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende vervolgens op 9.07.2013 een tweede regularisatieaanvraag in op basis

van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd zonder voorwerp verklaard op 14.10.2014. Deze beslissing is op 22.10.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 13.07.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 15.06.2012. Deze beslissing is op 10.09.2012 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 15.06.2012), geldig 30 dagen. De aanvraag werd definitief afgesloten op 30.01.2013 door een negatieve beslissing van de RVV. Betrokkene diende vervolgens op 18.09.2012 een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 5.11.2012. Deze beslissing is op 13.11.2012 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende op 28.11.2012 een derde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 5.31.01.2013. Deze beslissing is op 29.03.2013 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 31.03.2013), geldig 30 dagen. Betrokkene kreeg bovendien in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 op 29.03.2013 betekening van een inreisverbod van drie jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Betrokkene diende op 5.04.2013 een beroep in tegen deze beslissing bij de RVV. Betrokkene verliet het grondgebied niet en diende op 16.02.2013 opnieuw een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Inmiddels overleed betrokkene's man op 8.06.2014 en werd de aanvraag zonder voorwerp verklaard op 25.06.2015. Deze beslissing werd op 9.7.2015 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 25.06.2015), geldig 30 dagen. Betrokkene diende tenslotte een vijfde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980 die onontvankelijk werd verklaard op 24.06.2015. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 9.07.2015. Betrokkene diende op 11.08.2015 een beroep in tegen deze beslissing bij de RVV. Het tegen de DVZ ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kosovo wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's en betrokkene's dochter medische toestand (betrokkene's dochter V heeft een mentale handicap en epilepsie) alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat zij niet voldoen aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene en haar dochter geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene en haar dochter in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene en haar dochter bij hun verwijdering een reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de sociaal en pedagogische ondersteuning die betrokkene's dochter B.V. wegens haar mentale handicap nodig zou hebben, werd vast gesteld dat betrokkene's dochter haar eerste 40 levensjaren in het land van herkomst doorbracht en dat zij pas op veertigjarige leeftijd naar België kwam. Betrokkene toont dan ook niet aan dat een dergelijke ondersteuning voor haar dochter niet verder kan gevolgd worden in het land van herkomst. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene's dochter.

Het feit dat betrokkene's kleinzoon B.O. (°3.11.1997) bij haar inwoont en legaal in België verblijft geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Hij heeft een arbeidskaart en toont aan dat hij kan instaan voor zijn eigen onderhoud daar hij reeds geruime tijd aan het werk is en hierin niet afhankelijk is van betrokkene. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's kleinzoon kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Het feit dat betrokkene's dochter G.R. (°22.09.1985) en haar gezin als erkend vluchtelingen in België verblijven (asielaanvraag van 1.04.2009) , geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene vormt geen kerngezin met G.R. en haar gezin, daar zij niet samenwonen. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's dochter kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

*Bovendien verblijven betrokkene's dochter B.V. (16.09.1969) en dochter B.H. (5.06.1984) en haar gezin net als betrokkene's illegaal in het land en dienen eveneens het grondgebied te verlaten. Betrokkene's schoonzoon Z.M. (*3.11.1985) en man van B.H. werd op 22.11.2016 reeds gearresteerd door de politie van Borgloon en overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Intussen werd hij gerepatriëerd naar Kosovo.*

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 10.09.2012 (bijlage 13 van 15.06.2012), 12.11.2012 (bijlage 13qq van 7.11.2012), 29.03.2013 (bijlage 13 van 31.01.2013) en 9.07.2015 (bijlage 13 van 25.06.2015).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Kosovo."

3. Over de samenhang

De Raad stelt vast dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om beide vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten.

De Raad kan immers niet voorbij aan de nauwe verwevenheid tussen de grieven van eerste verzoekster en de grieven van tweede verzoekster die verband houden met hun gezondheidstoestand, hun nood aan mantelzorg, hun onderlinge banden van afhankelijkheid en banden van afhankelijkheid met andere in België verblijvende familieleden alsook de nauwe samenhang in het voorwerp en grondslag van de bestreden beslissingen.

4. Over de ontvankelijkheid

Onderhavige vorderingen zijn een in artikel 39/82, §4, tweede lid bedoelde vordering, die conform artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet, tijdig werden ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vorderingen zijn derhalve ontvankelijk.

5. Over de vordering tot schorsing

5.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

5.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

5.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoeksters zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

5.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

5.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

5.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

5.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

5.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel

niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

5.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

5.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

5.3.2.1. Eerste verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van artikel 8 van het EVRM

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster is samen met haar ouders en haar neefje naar België gekomen, en heeft sinds 2009 steeds onafscheidelijk van deze personen geleefd in België. Verzoekster is gezien haar ernstige handicap en ziekte trouwens niet in staat om zelfstandig te leven. Zij heeft continu nood aan zorg en controle, en die zorg en controle kan het best worden uitgevoerd door haar eigen naaste familie.

Verzoekster heeft steeds verbleven in een privé-huurwoning in Tongeren, samen met haar ouders en haar neefje B.O.. Haar zus R, die het statuut van Vluchteling heeft verkregen in België, ondersteunde het gezin van verzoekster op financieel gebied en nam ook een groot deel van de verzorging voor haar zieke moeder en verzoekster voor haar rekening, zodanig dat dit gezin in België kon overleven.

Aan verzoekster zelf en het ganse gezin werd in 2014 enig tijd een immatriculatiekaart A toegekend, zodat deze familie in België kon blijven wonen omwille van de ernstige (fatale) ziekte van de vader van het gezin, B. Ali.

Deze immatriculatiekaart werd evenwel opzichtens verzoekster en haar moeder opnieuw ingetrokken vanaf het moment van overlijden van de vader B.A.. Haar vader werd begraven op het kerkhof in Houthalen-Helchteren.

Haar neefje O.B. verkreeg intussen een verblijfsvergunning en een arbeidskaart, en verblijft als zodanig legaal in België. Ook de inkomsten van B.O. zijn absoluut noodzakelijk om de medische zorgen en dagelijkse onkosten van verzoekster en haar moeder mee te kunnen betalen.

Verzoekster heeft nooit in haar ganse leven zelfstandig of gescheiden van haar ouders gewoond. Ingevolge de ernst van haar handicap en haar ziekte is ze gewoonweg niet in staat om voor zichzelf te zorgen.

Verzoekster is niet in staat om te werken en kan onmogelijk een eigen gezin stichten. Ze is volledig afhankelijk van haar enige familie, welke momenteel in België verblijft; Ze is afhankelijk van haar moeder, zeker nu haar vader is komen te overlijden en zij niet in staat is om dit “weg zijn” van haar vader te duiden; Ze is afhankelijk van haar zus en haar neefje, die instaan voor de materiële zorgen en

de financiële ondersteuning van verzoekster. Zonder deze financiële steun kon verzoekster gewoonweg niet overleven.

Het argument van verweerster, nl. dat verzoekster de eerste veertig jaren van haar leven in haar land van herkomst heeft verbleven, betreft manifest een drogargument. Omstandigheden van oorlog hebben ervoor gezorgd dat de familie genoodzaakt was om buiten het land van herkomst een onderkomen (asiel) te zoeken.

Aangezien verscheidene familieleden en onder meer ook de zus van verzoekster in België de status van asielzoeker verkregen, besloten de ouders van verzoekster om, samen met verzoekster, naar België te reizen en in België asiel aan te vragen.

In casu waren er aldus wel degelijk gewijzigde omstandigheden die verzoekster hebben genoodzaakt haar land van herkomst te verlaten. De ondersteuning die verzoekster zou kunnen gehad hebben van haar familie in haar eerste veertig levensjaren in Kosovo, is thans niet meer voorhanden in Kosovo, omdat de meeste van haar familieleden zich inmiddels in België gevestigd hebben. Haar voornaamste steun, zijnde haar vader, is inmiddels helaas overleden, dus hetgeen verweerster voorhoudt, nl. dat een zelfde vorm van ondersteuning nog voorhanden zou zijn in het land van herkomst, is manifest onjuist!

In het geval dat verzoekster en haar moeder het Belgisch grondgebied zouden moeten verlaten, worden zij voor het eerst sinds hun aankomst in België gescheiden van hun neefje B.O., die met hen een gezin vormt sinds 2009.

In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt, vormt deze breuk wel degelijk een disproportionele verbreking van de gezinsband tussen verzoekster en haar neefje! De heer B.O. verblijft weliswaar legaal in België, maar het betreft hier slechts een precaire vorm van verblijfsrecht; Immers werd aan B.O. slechts een kaart uitgereikt, geldig voor één jaar, onder de voorwaarde dan nog dat B.O. moet werken om zijn verblijfsstatus te kunnen behouden.

Het is dus manifest ONJUIST om te beweren dat het neefje B.O. verzoekster in Kosovo zou kunnen komen bezoeken, omdat hij dan zijn recht op verblijf in België zou kunnen verliezen!

Gezien haar handicap is verzoekster ook niet in staat om gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen.

Gezien de specifieke situatie waarin verzoekster verzeild zou geraken ingeval van een gedwongen repatriëring naar Kosovo, meent verzoekster dat in casu wel degelijk sprake is van een ongeoorloofde inmenging vanwege de overheid in het privéleven van haarzelf en haar gezin, waardoor deze familie op disproportionele wijze zou worden ontwricht en gescheiden van elkaar;

Niet alleen wordt zij door een repatriëring naar Kosovo op een definitieve wijze gescheiden van een aantal vertrouwenspersonen, inzonderheid haar neefje B.O. en haar zus R., daarenboven verliest zij de financiële ondersteuning en materiële ondersteuning van deze vertrouwenspersonen.

Aangezien verweerster op geen enkele wijze heeft aangegeven dat in hoofde van verzoekster sprake zou kunnen zijn van een "noodzaak" tot repatriëring in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, of één van de andere redenen opgesomd in artikel 8, lid 2 van het EVRM, meent verzoekster dat verweerster in het voorliggend dossier wel degelijk een ongeoorloofde inmenging heeft uitgevoerd in het privéleven van verzoekster.

Dat het middel dan ook ernstig is.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van Bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de rechtsonderhorig in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

In casu heeft verzoekster kennis kunnen nemen van de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, doch volgens verzoekster heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Verzoekster betwist aldus niet het loutere feit van de formele motiveringsverplichting, maar wel de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook onder meer vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (RvSt., nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.Dr. étr, 1996, 249).

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is. (RvSt., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (RvSt., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr. étr, 1995, 326), of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (RvSt., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

In casu is NIET voldaan aan de materiële motiveringsplicht omdat de motivering van verweerster niet afdoende, nauwkeurig en volledig is.

Zo beweert verweerster bijvoorbeeld dat de omstandigheid dat de terugleiding naar Kosovo wordt uitgevoerd, haar niet zou beletten om haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat naar keuze, vermits op haar niet de verplichting zou rusten om persoonlijk te verschijnen. Volgens verweerster zou de advocaat al het mogelijke kunnen doen om de belangen van verzoekster waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Deze bewering van verweerster is echter totaal FOUT! Verzoekster verliest definitief en onherroepelijk elk belang in alle procedures aanhangig voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vanaf het moment dat zij het Belgisch grondgebied zou verlaten. Het voorwerp van de annulatieberoepen ingesteld door verzoekster betreft immers de aanvechting van de negatieve beslissingen, genomen door verweerster, aangaande de vraag van verzoekster tot machtiging tot verblijf op het Belgisch grondgebied op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet!

Daarnaast en daarenboven wijst verzoekster op de verkeerde veronderstelling van de feiten door verweerster, die immers totaal geen rekening houdt met de nochtans fundamenteel gewijzigde omstandigheden in hoofde van verzoekster in vergelijking met de periode dat zij – voorafgaand aan haar aankomst in België – in Kosovo verbleef; Niet alleen is inmiddels de vader binnen het gezin weggefallen, doch bovendien zou zij door de ingrijpende beslissing van verweerster definitief gescheiden raken van haar gezinsgenoot, nl. haar neefje B.O., met wie zij een gezinscel vormt sinds zij in België arriveerde!.

Dat het middel dan ook ernstig is.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoekster is van mening dat verweerster op onzorgvuldige wijze is tewerkgegaan bij het nemen van haar bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Verweerster is op de hoogte van het feit dat verzoekster inmiddels al meerdere jaren in een privéwoning in Tongeren verblijft en aldaar een gezin vormt met haar moeder en haar neefje B..

Verweerster is op de hoogte van de ernstige handicap van verzoekster en haar afhankelijkheid van vertrouwde mensen uit haar naaste omgeving, zoals haar moeder, haar neefje en haar zus R., zeker nu de steun van haar overleden vader is weggefallen!

In haar beoordeling van het voorliggend dossier heeft verweerster manifest onvoldoende rekening gehouden met deze familiale banden welke voor verzoekster absoluut van levensbelang zijn.

Verweerster heeft haar beslissing in casu dan ook niet met de nodige zorgvuldigheid genomen.

Dat het middel dan ook ernstig is.

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel

Verzoekster heeft samen met haar moeder en haar vader en haar neefje een immatriculatiekaart A ontvangen op het moment dat verweerster heeft vastgesteld dat haar vader ernstig ziek was (carcinomen).

Bij verzoekster zelf werden twee meningeomen ontdekt tijdens een laatste medische controle. De aanwezigheid van meningeomen kan erop wijzen dat verzoekster dezelfde medische problemen ontwikkelde als haar vader, die korte tijd na de ontdekking van de carcinomen in België is gestorven.

Verzoekster mocht er redelijkerwijs op vertrouwen dat verweerster haar dossier op eenzelfde wijze zou behandelen als het dossier van haar vader. Vanaf het moment dat er sprake was van meningeomen, had zij normaliter eveneens een Immatriculatiekaart A moeten ontvangen, doch deze kaart kreeg ze niet!

Anderzijds meent verzoekster dat verweerster het rechtszekerheidsbeginsel met de voeten treedt, doordat verweerster weigert om de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee hangende dossiers af te wachten. De beroepen tegen een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben weliswaar geen schorsende werking, maar bij de Dienst Vreemdelingenzaken was een praktijk ontstaan dat partijen die een annulatieberoep lopen hadden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet gerepatriëerd zouden worden, zolang er geen eindbeslissing was genomen in hun dossier.

De rechtszekerheid voor een rechtsonderhorige komt in het gedrang wanneer verweerster de indruk wekt dat de door de rechtsonderhorige ingeroepen rechtsmiddelen niet kunnen worden uitgeput teneinde zijn verblijfsstatus te regulariseren.

In het geval dat verweerster de thans bestreden beslissing zou kunnen uitvoeren zonder de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de beide aanhangige procedures af te wachten, dan zou het door verzoekster ingestelde annulatieberoep "dode letter" blijven, want zij verliest zoals gezegd elk belang in de uitkomst van deze annulatieprocedures van zodra zij het Belgisch grondgebied verlaten heeft.

Dat het middel dan ook ernstig is."

5.3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op het betoog van eerste verzoekster:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster vijf aanvragen om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet:

- De eerste aanvraag van 13 juli 2010 werd op 15 juni 2012 ongegrond verklaard, nadat de ambtenaar-geneesheer op 4 juni 2012 een advies heeft opgesteld, waarin hij stelde dat een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo. Het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen die beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 30 januari 2013;*
- De tweede aanvraag van 18 september 2012 werd op 5 november 2012 onontvankelijk verklaard omdat de ambtenaar-geneesheer zijn advies in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, waarbij hij verklaarde dat de ingeroepen medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals bedoeld in artikel 9 ter, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.*
- De derde aanvraag van 28 november 2012 werd op 31 januari 2013 onontvankelijk verklaard. Hiertegen diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in;*
- De vierde aanvraag van 28 juni 2013 werd d.d. 8 augustus 2013 onontvankelijk verklaard en hiertegen werd een beroep tot nietigverklaring ingediend;*

- De vijfde aanvraag van 7 mei 2015 werd op 24 juni 2015 onontvankelijk verklaard omdat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de medische elementen reeds ingeroepen werden in het kader van de vorige aanvraag waaromtrent een advies werd opgesteld op 4/6/2012 en op 25/10/2012. Ook hiertegen diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in.

Het kan derhalve niet worden betwist dat er enkele beroepen hangende zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de medische aanvragen om machtiging tot verblijf. Het indienen van dergelijke annulatieprocedures heeft echter geen enkele schorsende werking en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat zij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering.

Evenmin kan worden voorgehouden als zou de bestreden beslissing genomen zijn zonder dat er voorafgaandelijk een onderzoek is gevoerd naar de medische elementen die werden ingeroepen. Zoals blijkt uit het overzicht supra, werd in het kader van elke aanvraag afzonderlijk een beslissing genomen en blijkt tevens dat het bestuur hierbij reeds op de hoogte was van de aandoeningen van verzoekster, namelijk epilepsie en retardatie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt derhalve dat het bestuur er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

Ook bij het nemen van de bestreden beslissing zelf werd uitvoerig gemotiveerd omtrent de medische toestand. De beslissing luidt hieromtrent immers als volgt:

“(…) Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene (betrokkene heeft een mentale handicap en epilepsie) en betrokkene moeder medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat zij niet voldoen aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene en haar moeder geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene en haar moeder in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene en haar dochter bij hun verwijdering een reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de sociaal en pedagogische ondersteuning die betrokkene wegens haar mentale handicap nodig zou hebben, werd vast gesteld dat betrokkene haar eerste 40 levensjaren in het land van herkomst doorbracht en dat zij pas op veertigjarige leeftijd naar België kwam. Betrokkene toont dan ook niet aan dat een dergelijke ondersteuning niet verder kan gevolgd worden in het land van herkomst. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene.(…)”

Ook bij het verzoekschrift voegt verzoekster geen bijkomende attesten bij, waaruit zou blijken dat haar medische toestand dermate ernstig is dat zij niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland, vergezeld van haar moeder, ten aanzien van wie tevens een bijlage 13septies genomen werd. Waar zij stelt dat er bij laatste medische controle twee meningeomen ontdekt zijn, wat kan wijzen op dezelfde medische problematiek als haar vader, dient te worden opgemerkt dat zij dit reeds aanvoerde in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een vragenlijst werd overhandigd en dat naar aanleiding hiervan een uitgebreid evaluatieverslag werd opgesteld op 19 januari 2017 dat onder meer luidt als volgt:

“(…) 1) Betrokkene geeft aan familie in België te hebben (partner, kinderen, andere):

Het feit dat betrokkene neef B.O. (°3.11.1997) bij haar en haar moeder inwoont en legaal in België verblijft geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Hij heeft een arbeidskaart en toont aan dat hij kan instaan voor zijn eigen onderhoud daar hij reeds geruime tijd aan het werk is en hierin niet afhankelijk is van betrokkene en betrokkene moeder. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties van het grondgebied wat geen ernstig

en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes neef kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Het feit dat betrokkenes zus G.R. (°22.09.1985) en haar gezin als erkend vluchtelingen in België verblijven (asielaanvraag van 1.04.2009), geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene vormt geen kerngezin met G.R. haar gezin, daar zij niet samenwonen. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes zus kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Bovendien verblijven betrokkenes moeder B. S (°5.08.1954) en zus B. H (5.06.1984) en haar gezin net als betrokkene illegaal in het land en dienen eveneens het grondgebied te verlaten. Betrokkenes schoonbroer Z.M. (°3.11.1985), man van B. H, werd op 22.11.2016 reeds gearresteerd door de politie van Borgloon en overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas en werd intussen gerepatriëerd naar Kosovo.

2) Betrokkene geeft aan ziek te zijn/een medische behandeling nodig te hebben:

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes (betrokkenes heeft een mentale handicap en epilepsie) en betrokkenes moeder medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat zij niet voldoen aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene en haar moeder geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene en haar moeder in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene en haar dochter bij hun verwijdering een reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3) Betrokkene geeft aan niet naar zijn / haar herkomstland te kunnen terugkeren:

a. De redenen die betrokkene aangeeft, vormen geen beletsel voor de terugkeer en vormen geen schending van artikel 3 / artikel 8 EVRM;

b. De redenen die betrokkene aangeeft werden reeds onderzocht in het kader van een andere procedure, met name de asielprocedure op 11.12.2009. Deze procedure werd (definitief) negatief afgesloten op 06.09.2011(...)"

Uit voorgaande blijkt dat een zeer uitvoerig onderzoek werd gevoerd naar zowel de medische situatie van verzoekster als naar haar gezinsleven dat zou zijn ontwikkeld in België. Het bestuur verleende alsoo een overzicht van de verschillende familieleden die in België zijn alsook op de familieleden die tevens het grondgebied dienen te verlaten of die reeds gerepatriëerd werden.

Ook bij het nemen van de bestreden beslissing werd niet ontkend dat verzoekster samen met haar moeder inwoont bij haar neef B.O., die en arbeidskaart heeft en kan instaan voor zijn eigen onderhoud. In de beslissing werd er gemotiveerd dat een repatriëring naar haar land van oorsprong niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven of privéleven en geen breuk betekent van familiale relaties omdat de neef haar regelmatige zou kunne komen bezoeken in Kosovo of hij vanuit België contact met haar kan houden.

Verzoekster toont in haar verzoekschrift niet aan dat er een reële band van afhankelijkheid zou bestaan tussen haar en haar neef, waardoor het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet kan worden weerhouden. Zij stelt immers enkel dat zij sedert 2009 met haar neef heeft samengewoond en dat zij nood heeft aan steun van haar naaste familie. Hierbij gaat zij eraan voorbij dat haar moeder eveneens het grondgebied dient te verlaten zoals haar zus, B. Hyrisha. Haar schoonbroer werd overigens reeds gerepatriëerd. Verzoekster dient dus zeker zich niet alleen terug te begeven naar Kosovo en kan zich aldaar dan ook verder beroepen op de steun van haar moeder en haar andere familieleden. Evenmin toont zij aan dat haar neef van haar afhankelijk zou zijn. Tenslotte staft zij haar betoog, dat zij via de communicatiemiddelen niet in staat zou zijn contact te onderhouden met haar familie die nog in België verblijft, niet.

Waar zij aanvoert dat zij financieel ondersteund werd door haar zus, brengt zij hier vooreerst geen enkel concreet bewijs van bij. Alleszins werd in de bestreden beslissing terecht opgeworpen dat zij met haar zus nooit heeft samengewoond. Aangezien het bestaan van een gezinsleven tussen meerderjarige zussen niet vermoed wordt, komt het aan verzoekster toe om de nodige bewijzen te leveren m.b.t. de afhankelijkheid, quod non.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

5.3.2.3. De tweede verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster is samen met haar echtgenoot, haar gehandicapte dochter B.V. en haar kleinkind B.O. naar België gekomen, en heeft sinds 2009 steeds onafscheidelijk van deze personen geleefd in België. Het gezin van verzoekster heeft de keuze gemaakt om het land van herkomst te verlaten omdat aan één van haar dochters, R., de vluchtelingenstatus werd toegekend door de Belgische overheid.

Haar man overleed in België, nadat bij hem een ernstige vorm van kanker was vastgesteld. Haar man werd in Houthalen-Helchteren begraven.

Intussen heeft ook haar kleinkind B.O. met wie zij een gezinscel vormt, een verblijfsstatus verkregen in België (cfr. Stukken 2 + 3).

Verzoekster heeft steeds verbleven in een privé-huurwoning in Tongeren. Ze nam de zorg op zich van haar gehandicapte en zieke dochter B.V. en haar zieke echtgenoot. Zelf verkeert verzoekster evenmin in een goede gezondheid, zodat zij volledig afhankelijk is van de financiële ondersteuning van haar werkende familieleden in België.

Omwille van haar ziekte en haar ouderdom is verzoekster niet meer in staat om voor zichzelf een inkomen te verschaffen.

Ze is te ziek om te werken en beschikt over onvoldoende eigen financiële middelen om zelfstandig te kunnen overleven. Ze is bovendien de enige overgebleven vertrouwenspersoon voor haar gehandicapte en zieke dochter V. sinds het wegvallen van haar echtgenoot.

Aan verzoekster zelf en het ganse gezin werd in 2014 enige tijd een immatriculatiekaart A toegekend, zodat deze familie in België kon blijven wonen omwille van de ernstige (fatale) ziekte van de vader van het gezin, B.A..

Deze immatriculatiekaart werd evenwel opzichtens verzoekster en haar dochter opnieuw ingetrokken vanaf het moment van overlijden van de vader B.A.. Haar echtgenoot werd zoals gezegd begraven op het kerkhof in Houthalen-Helchteren.

Haar kleinkind O.B. verkreeg intussen een verblijfsvergunning en een arbeidskaart, en verblijft als zodanig legaal in België. Ook de inkomsten van B.O. zijn absoluut noodzakelijk om de medische zorgen en dagelijkse onkosten van verzoekster en haar dochter mee te kunnen betalen.

Het argument van verweerster, nl. dat verzoekster lange tijd van haar leven in haar land van herkomst heeft verbleven, betreft manifest een drogargument. Omstandigheden van oorlog hebben ervoor

gezorgd dat de familie genoodzaakt was om buiten het land van herkomst een onderkomen (asiel) te zoeken.

Aangezien verscheidene familieleden en onder meer ook de dochter van verzoekster in België de status van asielzoeker verkregen, had zij beslist om samen met de andere leden van haar gezin, naar België te reizen en in België asiel aan te vragen.

In casu waren er aldus wel degelijk gewijzigde omstandigheden die verzoekster hebben genoodzaakt haar land van herkomst te verlaten. De ondersteuning die verzoekster zou kunnen gehad hebben van haar familie, is thans niet meer voorhanden in Kosovo, omdat de meeste van haar familieleden zich inmiddels in België gevestigd hebben. Haar voornaamste steun, zijnde haar echtgenoot, is inmiddels helaas overleden, dus hetgeen verweerster voorhoudt, nl. dat een zelfde vorm van ondersteuning nog voorhanden zou zijn in het land van herkomst, is manifest onjuist!

In het geval dat verzoekster en haar gehandicapte dochter het Belgisch grondgebied zouden moeten verlaten, worden zij voor het eerst sinds hun aankomst in België gescheiden van hun kleinkind B.O., die met hen een gezin vormt sinds 2009.

In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt, vormt deze breuk wel degelijk een disproportionele verbreking van de gezinsband tussen verzoekster en haar kleinkind! De heer B.O. verblijft weliswaar legaal in België, maar het betreft hier slechts een precaire vorm van verblijfsrecht; Immers werd aan B.O. slechts een kaart uitgereikt, geldig voor één jaar, onder de voorwaarde dan nog dat B.O. moet werken om zijn verblijfsstatus te kunnen behouden.

Het is dus manifest ONJUIST om te beweren dat haar kleinkind B.O. verzoekster in Kosovo zou kunnen komen bezoeken, omdat hij dan zijn recht op verblijf in België zou kunnen verliezen! Hetzelfde kan gezegd worden over haar dochter R. die de Vluchtelingenstatus heeft gekregen en dus zelfs niet in de mogelijkheid is om terug naar Kosovo te keren!

Gezien de specifieke situatie waarin verzoekster verzeild zou geraken ingeval van een gedwongen repatriëring naar Kosovo, meent verzoekster dat in casu wel degelijk sprake is van een ongeoorloofde inmenging vanwege de overheid in het privéleven van haarzelf en haar gezin, waardoor deze familie op disproportionele wijze zou worden ontwricht en gescheiden van elkaar;

Niet alleen wordt zij door een repatriëring naar Kosovo op een definitieve wijze gescheiden van een aantal vertrouwenspersonen, inzonderheid haar kleinkind B.O. en haar dochter R., daarenboven verliest zij de financiële ondersteuning en materiële ondersteuning van deze vertrouwenspersonen.

Aangezien verweerster op geen enkele wijze heeft aangegeven dat in hoofde van verzoekster sprake zou kunnen zijn van een "noodzaak" tot repatriëring in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, of één van de andere redenen opgesomd in artikel 8, lid 2 van het EVRM, meent verzoekster dat verweerster in het voorliggend dossier wel degelijk een ongeoorloofde inmenging heeft uitgevoerd in het privéleven van verzoekster.

Dat het middel dan ook ernstig is.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van Bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de rechtsonderhorig in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

In casu heeft verzoekster kennis kunnen nemen van de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, doch volgens verzoekster heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Verzoekster betwist aldus niet het loutere feit van de formele motiveringsverplichting, maar wel de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook onder meer vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (RvSt., nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.Dr. étr, 1996, 249).

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is. (RvSt., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (RvSt., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr. étr, 1995, 326), of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (RvSt., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

In casu is NIET voldaan aan de materiële motiveringsplicht omdat de motivering van verweerster niet afdoende, nauwkeurig en volledig is.

Zo beweert verweerster bijvoorbeeld dat de omstandigheid dat de terugleiding naar Kosovo wordt uitgevoerd, haar niet zou beletten om haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat naar keuze, vermits op haar niet de verplichting zou rusten om persoonlijk te verschijnen. Volgens verweerster zou de advocaat al het mogelijke kunnen doen om de belangen van verzoekster waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Deze bewering van verweerster is echter totaal FOUT! Verzoekster verliest definitief en onherroepelijk elk belang in alle procedures aanhangig voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vanaf het moment dat zij het Belgisch grondgebied zou verlaten.

Het voorwerp van het annulatieberoep ingesteld door verzoekster betreft immers de aanvechting van de negatieve beslissing, genomen door verweerster, aangaande de vraag van verzoekster tot machtiging tot verblijf op het Belgisch grondgebied op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet!

Daarnaast en daarenboven wijst verzoekster op de verkeerde veronderstelling van de feiten door verweerster, die immers totaal geen rekening houdt met de nochtans fundamenteel gewijzigde omstandigheden in hoofde van verzoekster in vergelijking met de periode dat zij – voorafgaand aan haar aankomst in België – in Kosovo verbleef; Niet alleen is inmiddels de echtgenoot binnen het gezin weggefallen, doch bovendien zou zij door de ingrijpende beslissing van verweerster definitief gescheiden raken van haar gezinsgenoot, nl. haar kleinkind B.O., met wie zij een gezinscel vormt sinds zij in België arriveerde!

In casu heeft verweerster manifest onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekster een feitelijk gezin vormt met haar gehandicapte dochter en haar kleinzoon B.O., die in feite de enige kostwinner is binnen het gezin. Ook heeft verweerster onvoldoende rekening gehouden met het feit dat alle dochters van verzoekster actueel in België leven, waarvan zelfs één dochter de status van Vluchteling gekregen heeft.

Verweerster heeft totaal geen rekening gehouden met het feit dat de echtgenoot van verzoekster is gestorven in België en in België begraven werd, en ook geen rekening gehouden met het feit dat er voor de dochter die de status van Vluchteling heeft verkregen en voor de kleinzoon B.O. die slechts over een precaire en tijdelijke verblijfstitel beschikt, geen mogelijkheid bestaat om verzoekster in haar land van herkomst te bezoeken of te verzorgen.

Dat het middel dan ook ernstig is.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoekster is van mening dat verweerster op onzorgvuldige wijze is tewerkgegaan bij het nemen van haar bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Verweerster is op de hoogte van het feit dat verzoekster inmiddels al meerdere jaren in een privéwoning in Tongeren verblijft en aldaar een gezin vormt met haar gehandicapte dochter en haar kleinzoon B.O..

Verweerster is op de hoogte van de ernstige handicap van de dochter van verzoekster en diens afhankelijkheid van vertrouwde mensen uit haar naaste omgeving, zoals haar moeder, haar neefje en haar zus R., zeker nu de steun van haar overleden vader is weggefallen!

In haar beoordeling van het voorliggend dossier heeft verweerster manifest onvoldoende rekening gehouden met deze familiale banden welke voor verzoekster absoluut van levensbelang zijn.

In de bestreden beslissing heeft verweerster totaal geen rekening gehouden met de specifieke humanitaire situatie van verzoekster. Op deze manier wordt verzoekster daadwerkelijk gescheiden van haar familie met wie ze een gezin vormt en van wie ze totaal afhankelijk is.

Verweerster heeft haar beslissing in casu dan ook niet met de nodige zorgvuldigheid genomen, want ze heeft geen rekening gehouden met de concrete elementen van het voorliggend dossier.

Dat het middel dan ook ernstig is.

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel

Verzoekster heeft samen met haar gehandicapte dochter en haar echtgenoot en haar kleinzoon een immatriculatiekaart model-A ontvangen op het moment dat verweerster heeft vastgesteld dat haar echtgenoot ernstig ziek was (carcinomen).

Toen bij haar gehandicapte dochter twee meningeomen werden vastgesteld, meende verzoekster dat zij opnieuw in aanmerking zou komen voor een immatriculatiekaart model A.

Haar kleinzoon B.O. verkreeg inmiddels een preciaire verblijfstitel, zodat verzoekster had verwacht dat zij, na de behandeling van het ingestelde annulatieberoep, eveneens een verblijfstitel zou kunnen verkrijgen.

Anderzijds meent verzoekster dat verweerster het rechtszekerheidsbeginsel met de voeten treedt, doordat verweerster weigert om de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een hangend annulatieberoep af te wachten. Het annulatieberoep tegen een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft weliswaar geen schorsende werking, maar bij de Dienst Vreemdelingenzaken was een praktijk ontstaan dat partijen die een annulatieberoep lopen hadden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet gerepatriëerd zouden worden, zolang er geen eindbeslissing was genomen in hun dossier.

De rechtszekerheid voor een rechtsonderhorige komt in het gedrang wanneer verweerster de indruk wekt dat de door de rechtsonderhorige ingeroepen rechtsmiddelen niet kunnen worden uitgeput teneinde hun verblijfsstatus te regulariseren.

In het geval dat verweerster de thans bestreden beslissing zou kunnen uitvoeren zonder de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de aanhangige procedure af te wachten, dan zou het door verzoekster ingestelde annulatieberoep “dode letter” blijven, want zij verliest zoals gezegd elk belang in de uitkomst van deze annulatieprocedure van zodra zij het Belgisch grondgebied verlaten heeft.

Dat het middel dan ook ernstig is.”

5.3.2.4. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op het betoog van tweede verzoekster:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster inderdaad annulatieberoepen heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

Het kan derhalve niet worden betwist dat er enkele beroepen hangende zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de medische aanvragen om machtiging tot verblijf. Het indienen van dergelijke annulatieprocedures heeft echter geen enkele schorsende werking en doet geen afbreuk aan

de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat zij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering.

Evenmin kan worden voorgehouden als zou de bestreden beslissing genomen zijn zonder dat er voorafgaandelijk een onderzoek is gevoerd naar de medische elementen die werden ingeroepen. Zoals blijkt uit het overzicht supra, werd in het kader van elke aanvraag afzonderlijk een beslissing genomen en blijkt tevens dat het bestuur hierbij reeds op de hoogte was van de aandoeningen van verzoekster en van die van haar dochter, namelijk epilepsie en retardatie.

Ook bij het nemen van de bestreden beslissing zelf werd uitvoerig gemotiveerd omtrent de medische toestand van verzoekster zelf en van haar dochter.

Ook bij het verzoekschrift voegt verzoekster geen bijkomende attesten bij, waaruit zou blijken dat haar medische toestand dermate ernstig is dat zij niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland, vergezeld van haar dochter, ten aanzien van wie tevens een bijlage 13septies genomen werd.

M.b.t. de medische elementen kan er nog op worden gewezen dat de astma, arteriële hypertensie en cardiologie reeds beoordeeld werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een vragenlijst werd overhandigd en dat naar aanleiding hiervan een uitgebreid evaluatieverslag werd opgesteld op 19 januari 2017 dat onder meer luidt als volgt:

*“(…)*1) *Betrokkene geeft aan familie in België te hebben (partner, kinderen, andere):*

Het feit dat betrokkene kleinzoons B.O. (°3.11.1997) bij haar inwoont en legaal in België verblijft geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Hij heeft een arbeidskaart en toont aan dat hij kan instaan voor zijn eigen onderhoud daar hij reeds geruime tijd aan het werk is en hierin niet afhankelijk is van betrokkene. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kleinzoons kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Het feit dat betrokkene dochter G.R. (°22.09.1985) en haar gezin als erkend vluchtelingen in België verblijven (asielaanvraag van 1.04.2009), geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene vormt geen kerngezin met G.R. en haar gezin, daar zij niet samenwonen. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene dochter kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

2) *Betrokkene geeft aan ziek te zijn/een medische behandeling nodig te hebben:*

a. *Op basis van een evaluatie door de medische dienst van het centrum / de consulterende arts voor de woonunit, werd vastgesteld dat de ziekte geen beletsel voor de terugkeer vormt;*

3) *Betrokkene geeft aan niet naar zijn / haar herkomstland te kunnen terugkeren:*

a. *De redenen die betrokkene aangeeft, vormen geen beletsel voor de terugkeer en vormen geen schending van artikel 3 / artikel 8 EVRM;*

b. *De redenen die betrokkene aangeeft werden reeds onderzocht in het kader van een andere procedure, met name een asielprocedure. Deze procedure werd (definitief) negatief afgesloten op 06.09.2011. (...)*”

Uit voorgaande blijkt dat een zeer uitvoerig onderzoek werd gevoerd naar zowel de medische situatie van verzoekster als naar haar gezinsleven dat zou zijn ontwikkeld in België. Het bestuur verleende alzo

een overzicht van de verschillende familieleden die in België zijn alsook op de familieleden die tevens het grondgebied dienen te verlaten of die reeds gerepatriëerd werden.

Ook bij het nemen van de bestreden beslissing werd niet ontkend dat verzoekster een kleinzoon heeft, doch tevens gesteld dat dit haar geen automatisch recht op verblijf verleent. Verzoekster betwist dit niet. Zij toont niet aan dat zij met haar kleinzoon contacten kan blijven onderhouden.

Ook m.b.t. haar dochter, erkend vluchteling werd in de bestreden beslissing gemotiveerd, waarbij erop gewezen werd dat zij hiermee geen kerngezin vormt.

Waar zij aanvoert dat zij financieel ondersteund werd door haar zus, brengt zij hier vooreerst geen enkel concreet bewijs van bij. Alleszins werd in de bestreden beslissing terecht opgeworpen dat zij met haar zus nooit heeft samengewoond. Aangezien het bestaan van een gezinsleven tussen meerderjarige zussen niet vermoed wordt, komt het aan verzoekster toe om de nodige bewijzen te leveren m.b.t. de afhankelijkheid, quod non.

Verzoeksters dochter B.V. dient eveneens het grondgebied te verlaten, waardoor verzoekster niet gescheiden wordt van al haar familieleden. Bovendien toont zij niet aan dat zij geen financiële ondersteuning zou kunnen krijgen van haar in België verblijvende familieleden in het herkomstland.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

5.3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Raad benadrukt daarenboven dat in casu de bestreden beslissingen geen uitspraak doen over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, te treffen.

De Raad wijst op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat enkel van toepassing bij het nemen van een verwijderingsbeslissing en luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Het Hof van Justitie heeft reeds gesteld dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden bevelen. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

5.3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoeksters in hun verzoekschrift nu eens spreken over een familieleven dan wel een privéleven. Uit het geheel is evenwel prima facie duidelijk dat het betoog van verzoeksters betrekking heeft op het familieleven, hetgeen in de nota's van de verwerende partij niet wordt betwist.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het familieleven, veronderstelt het bestaan van een familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit familieleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familieleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

5.3.2.7. Eerste verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift haar ernstige medische problematiek, de nood aan continue mantelzorg, begeleiding en controle die zij behoeft en die het best wordt uitgevoerd door haar eigen naaste familie. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in haar familieleven waarbij geen rekening is gehouden met fundamenteel gewijzigde omstandigheden en onvoldoende rekening werd gehouden met de familiale banden die voor eerste verzoekster van levensbelang zijn.

Tweede verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift haar medische problematiek en de ernstige medische problematiek van haar dochter (eerste verzoekster), de nood aan continue mantelzorg, begeleiding en controle die haar dochter behoeft en die het best wordt uitgevoerd door haar eigen naaste familie en haar eigen nood aan mantelzorg wegens een beperkt ziekte-inzicht. Tweede verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in haar familieleven waarbij geen rekening is gehouden met fundamenteel gewijzigde omstandigheden en onvoldoende rekening werd gehouden met de familiale banden die voor tweede verzoekster en haar dochter van levensbelang zijn.

5.3.2.8. Op basis van de elementen van het administratief dossier kan worden vastgesteld dat eerste verzoekster, van Kosovaarse nationaliteit en Roma origine, een meerderjarige vrouw is die lijdt aan mentale retardatie, een verminderde zelfredzaamheid van 14 punten en ernstige refractaire epilepsie, dit is een epilepsie die niet onder controle kan worden gebracht door twee of meer medicijnen, zoals werd

geattesteerd in de verschillende standaard medische getuigschriften en zoals door de ambtenaar-geneesheer werd bevestigd in het medisch advies van 4 juni 2012. Eerste verzoekster heeft mantelzorg nodig, met name steun en hulp van familieleden of derden, alsook een continue begeleiding. Mantelzorg is nodig voor het koken, wassen, aankleden, het huishouden, zo niet is er zelfwaarlozing. Een continue begeleiding is met name noodzakelijk voor controle en goede inname van de medicatie. Ook dit werd door de ambtenaar-geneesheer bevestigd in het medisch advies van 4 juni 2012. In dit advies verwees de ambtenaar-geneesheer naar de ouders van eerste verzoekster, als benodigde steun en hulp. Eerste verzoekster blijkt dagelijks medicatie te behoeven, bestaande uit verschillende medicijnen in te nemen 's morgens en 's avonds, zoals tevens blijkt uit voornoemd advies van 4 juni 2012. Eveneens werd de nood aan neurologische opvolging en behandeling bevestigd. De medicamenteuze behandeling en neurologische opvolging zijn levenslang noodzakelijk. De gevolgen bij stopzetting of onderbreking worden als "fataal" omschreven in de verschillende voorgelegde medische getuigschriften.

In de feitenvoorstelling van het verzoekschrift in de zaak *sub I* en ter terechtzitting wordt de ontdekking van twee mengingeomen bij eerste verzoekster benadrukt, dit zijn gezwellen die uitgaan van de hersenvlies.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het diepgaand onderzoek van de medische afdeling van DVZ naar eerste verzoeksters mentale handicap en epilepsie, waaruit is gebleken dat zij niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het administratief dossier geen stukken bevat die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de gezondheidstoestand van eerste verzoekster in die mate zou zijn gewijzigd dat eerste verzoekster bij haar verwijdering een reëel risico zou lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij stelt in haar nota dat deze problematiek van mengingeomen reeds eerder werd aangevoerd in de aanvraag om verblijfsmachtiging. De Raad kan evenwel prima facie op basis van het niet naar behoren geïnventariseerd administratief dossier, niet vaststellen of deze aandoening ook daadwerkelijk werd beoordeeld in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

5.3.2.9. Op basis van de elementen van het administratief dossier kan worden vastgesteld dat tweede verzoekster, van Kosovaarse nationaliteit en Roma origine, een meerderjarige vrouw is van 62 jaar.

Tweede verzoekster voert aan dat zij niet in goede gezondheid verkeert, dat zij omwille van haar ziekte en ouderdom niet meer in staat is om zichzelf een inkomen te verschaffen, zodat zij volledig afhankelijk is van de financiële ondersteuning van haar werkende familieleden in België.

Uit het laatste voorgelegde standaard medische getuigschrift van 9 april 2015 met bijlagen blijkt dat tweede verzoekster lijdt aan astma, arteriële hypertensie, diabetes mellitus type II, recidiverende coronaire CT gedilateerde aorta ascendens, vermoeden van angor pectoris en hypercholesterolemie. Volgens dit getuigschrift heeft tweede verzoekster levenslang nood aan een medicamenteuze behandeling en opvolging door een pneumoloog en cardioloog. De verschillende medicamenten die tweede verzoekster inneemt, worden vermeld. Voorts wordt geattesteerd dat tweede verzoekster nood heeft aan mantelzorg omwille van een beperkt ziekte-inzicht zodat een correcte inname van haar chronische medicatie kan worden verzekerd. In het getuigschrift wordt geattesteerd dat verpleegkundigen 1 maal per week aan huis komen. Bij stopzetting van de behandeling riskeert tweede verzoekster, volgens het getuigschrift van de behandelende arts, een astma crisis, verhoogd cardiovasculair risico en complicaties van ontregelde diabetes.

Wat betreft tweede verzoeksters gezondheidstoestand wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het diepgaand onderzoek van de medische afdeling van DVZ, waaruit is gebleken dat zij niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het administratief dossier geen stukken bevat die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de gezondheidstoestand van tweede verzoekster in die mate zou zijn gewijzigd dat tweede verzoekster bij haar verwijdering een reëel risico zou lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

In haar nota verwijst de verwerende partij naar dit onderdeel van de bestreden beslissing en voegt zij eraan toe dat er geen bijkomende attesten werden gevoegd bij het verzoekschrift waaruit zou blijken dat de medische toestand van tweede verzoekster dermate ernstig is dat zij niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland. Zij wijst erop dat de medische elementen van astma, arteriële hypertensie en

cardiologie reeds beoordeeld werden in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat deze medische aandoeeningen werden voorgelegd in het kader van een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 6 mei 2015, waarbij het hoger vermeld standaard medisch getuigschrift van 9 april 2015 werd gevoegd. De tweede aanvraag om verblijfsmachtiging werd onontvankelijk verklaard, waarbij wordt gemotiveerd dat tweede verzoeksters gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvraag van 13 juli 2010.

De Raad stelt vast dat deze eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 13 juni 2010, ongegrond werd verklaard op 15 juni 2012 en dit op basis van een medisch advies van 4 juni 2012. Daarin stelde de ambtenaar-geneesheer vast dat er enkel een onvolledig consultatieverslag werd voorgelegd van 18 maart 2010 van twee pagina's waarvan de tweede pagina ontbreekt. De ambtenaar-geneesheer stelt vast dat tweede verzoekster een cardiaal nazicht onderging doch dat gelet op het ontbreken van de tweede pagina, hij niet over de resultaten van dit cardiaal nazicht beschikt ter staving van de cardiologische diagnose, de graad van ernst en de noodzaak tot medische behandeling. De aanvraag werd ook niet verder aangevuld. Bijgevolg besloot de ambtenaar-geneesheer dat het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele medische ernstige cardiologische en/of andere medische aandoening niet toelaat de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Gelet op het onvolledig consultatieverslag kan de actuele aanwezigheid van een risico in de zin van artikel 9ter niet bevestigd worden. De ambtenaar-geneesheer besloot vervolgens: *“Op basis van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift/verslag blijkt mijns insziens geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige cardiologische en/of andere medische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo.”*

5.3.2.10. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat eerste verzoekster inderdaad een ernstige medische problematiek heeft die continue mantelzorg, controle en begeleiding behoeft, hetgeen niet wordt betwist. De mantelzorg is nodig om zelfwaarlozing tegen te gaan. Een continue begeleiding is noodzakelijk voor controle en goede inname van de medicatie, zoniet kunnen er fatale gevolgen zijn.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt voorts op eerste gezicht dat tweede verzoekster niet in goede gezondheid verkeert en mantelzorg behoeft wegens beperkt ziekte-inzicht en de nood aan correcte inname van de medicatie.

Eerste verzoekster voert aan dat de benodigde mantelzorg en begeleiding door haar naaste familieleden wordt uitgevoerd. Zo stipt zij aan dat zij steeds met haar ouders en haar neef in hetzelfde huis heeft verbleven. Haar zus R.G. die erkend vluchteling is, ondersteunt dit gezin financieel en neemt een groot deel van de verzorging van eerste verzoekster en haar zieke moeder (tweede verzoekster) op zich. Haar neef B.O. verkreeg een tijdelijke verblijfsvergunning en zijn inkomsten zijn noodzakelijk om de medische kosten en dagelijkse onkosten van eerste verzoekster en haar moeder (tweede verzoekster) te kunnen betalen. Zij betoogt dat zij door een repatriëring op definitieve wijze zal worden gescheiden van een aantal vertrouwenspersonen en dat zij daarboven de financiële en materiële ondersteuning van deze vertrouwenspersonen verliest. Zij wijst op de verkeerde veronderstelling van de feiten door verwerende partij die totaal geen rekening houdt met de nochtans fundamenteel gewijzigde omstandigheden in hare hoofde in vergelijking met de periode dat zij – voorafgaand aan haar aankomst in België – in Kosovo verbleef. Eerste verzoekster poneert verder dat verwerende partij op de hoogte is van haar ernstige handicap en haar afhankelijkheid van vertrouwde mensen uit haar naaste omgeving, zeker nu de steun van haar overleden vader is weggefallen. Volgens eerste verzoekster werd onvoldoende rekening gehouden met deze familiale banden die voor haar van levensbelang zijn.

Zoals eerder gesteld, voert tweede verzoekster aan dat zij omwille van haar ziekte en ouderdom niet meer in staat is om zichzelf een inkomen te verschaffen, zodat zij volledig afhankelijk is van de financiële ondersteuning van haar werkende familieleden in België. Zij verwijst tevens naar de materiële ondersteuning door familieleden in het kader van de mantelzorg die haar dochter, eerste verzoekster,

behoeft. Tweede verzoekster verwijst naar haar neef B.O. met wie zij en haar dochter sinds 2009 samenwonen en die legaal in België verblijft. Zij verwijst ook naar haar andere dochter, G.R., die als vluchteling erkend is in België. Zij betoogt dat zij door een repatriëring op definitieve wijze zal worden gescheiden van deze vertrouwenspersonen en dat zij daarboven de financiële en materiële ondersteuning van deze vertrouwenspersonen verliest. Zij wijst op de verkeerde veronderstelling van de feiten door verwerende partij die totaal geen rekening houdt met de nochtans fundamenteel gewijzigde omstandigheden in hare hoofde in vergelijking met de periode dat zij – voorafgaand aan haar aankomst in België – in Kosovo verbleef. Tweede verzoekster poneert verder dat verwerende partij op de hoogte is van de ernstige handicap van haar dochter en diens afhankelijkheid van vertrouwde mensen uit haar naaste omgeving, zeker nu de steun van haar overleden vader is weggefallen. Volgens verzoekster werd onvoldoende rekening gehouden met deze familiale banden die voor haar dochter van levensbelang zijn. Tenslotte stelt tweede verzoekster dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke humanitaire situatie, met name haar familie van wie ze totaal afhankelijk is, zeker nu haar echtgenoot is overleden.

De Raad stelt op basis van de beide verzoekschriften vast dat in casu gewag wordt gemaakt van een complexe situatie van onderlinge afhankelijkheid tussen eerste verzoekster, tweede verzoekster en hun in België verblijvende familieleden, respectievelijk hun neef/kleinzoon en zus/dochter. Deze onderlinge afhankelijkheid houdt verband met de ernstige medische problematiek van eerste verzoekster die continue mantelzorg, controle en begeleiding behoeft; de minder goede gezondheid van tweede verzoekster die ook mantelzorg behoeft, en de materiële en financiële ondersteuning door de andere vermelde in België verblijvende familieleden.

5.3.2.11. Verzoeksters zijn meerderjarig en de familieleden waarnaar wordt verwezen zijn eveneens meerderjarig.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, zijnde ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Opdat de familiale banden waarnaar verzoeksters verwijzen, vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient aldus te worden onderzocht of er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie, gezien eerste verzoeksters ernstige medische problematiek die continue mantelzorg, controle en begeleiding behoeft en tweede verzoeksters mindere gezondheid en eigen nood aan mantelzorg.

De vraag stelt zich of in casu een zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Derhalve gaat de Raad na of er op het moment van de bestreden beslissingen factoren aanwezig waren die wijzen op het bestaan van een familieleven in hoofde van de verzoeksters waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden.

Het vaststellen van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie is een feitenkwestie. De afhankelijkheidsrelatie moet de gebruikelijke banden die tussen meerderjarige gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. Bijkomende elementen van afhankelijkheid kunnen onder meer de volgende zijn: samenwonen, financiële, materiële of economische afhankelijkheid, fysieke of psychische afhankelijkheid, het bestaan van een medische of psychische problematiek waarbij een gezinslid zonder de zorg van exclusief dat ene gezinslid niet kan functioneren, andere ernstige gezondheidsredenen, het behoren tot het huishouden, de reële banden tussen betrokkenen (zie bv. EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

5.3.2.12. In de verschillende aanvragen om verblijfmachtiging, ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en die zich bevinden in de administratieve dossiers, werd steeds benadrukt dat eerste verzoekster wordt verzorgd en onderhouden door haar ouders. Ook in het medisch advies van 4 juni 2012 verwees de ambtenaar-geneesheer naar de steun en hulp van haar ouders en de nood aan continue begeleiding.

Eerste verzoekster benadrukt herhaaldelijk dat haar voornaamste steun, met name haar vader, inmiddels is overleden, hetgeen wordt bevestigd door het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat rekening werd gehouden met het wegvallen van haar vader als onderdeel van de mantelzorg die haar wordt verleend.

Uit de administratieve dossiers blijkt dat de mantelzorg en begeleiding werd verdergezet door haar moeder. In de verschillende aanvragen werd eveneens vermeld dat eerste verzoekster ook door haar zus R.G. materieel en financieel wordt verzorgd en onderhouden (zie bijvoorbeeld aanvragen van 7 mei 2015 en 28 juni 2013). In onderhavig verzoekschrift onder zaak *sub I* wordt gesteld dat de zus van verzoekster thans ook voor de zieke moeder (tweede verzoekster) zorgt. De Raad brengt in herinnering dat op het eerste gezicht blijkt dat tweede verzoekster in mindere gezondheid verkeert en mantelzorg behoeft wegens een beperkt ziekte-inzicht zodat een correcte inname van haar chronische medicatie kan worden verzekerd. In het administratief dossier van tweede verzoekster bevindt zich een gehoorverslag van 17 januari 2016, waaruit blijkt dat verzoekster werd gevraagd naar familieleden in België, waarbij zij melding maakte van haar neef B.O. en dochter G.R., en ook stelde geen huis en geen steun te hebben in Kosovo.

Wat betreft eerste verzoeksters zus R.G., tevens de dochter van tweede verzoekster, wordt in de bestreden beslissingen gesteld: *“Het feit dat betrokkene zus /dochter G.R. (°22.09.1985) en haar gezin als erkend vluchtelingen in België verblijven (asielaanvraag van 1.04.2009), geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene vormt geen kerngezin met G.R. en haar gezin, daar zij niet samenwonen. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene zus/dochter kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”*

De Raad stelt vast dat verwerende partij zich enkel heeft beperkt tot de vaststelling dat verzoeksters geen kerngezin vormen met hun zus/dochter G.R. daar zij niet samenwonen. Evenwel blijkt prima facie uit de bestreden beslissingen niet dat de verwerende partij heeft onderzocht of er in casu sprake was van meer dan gewoonlijke afhankelijkheidsbanden tussen verzoeksters en hun zus/dochter, hoewel verwerende partij kennis had van de ernstige medische problematiek van eerste verzoekster en haar nood aan mantelzorg en begeleiding, die niet worden betwist, enerzijds, en het feit dat in verschillende verblijfsaanvragen was gewezen op de materiële en financiële zorg die door de zus/dochter van verzoeksters wordt verleend aan eerste verzoekster, anderzijds.

De Raad merkt ten deze op dat het bijkomende elementen van afhankelijkheid niet beperkt kunnen worden tot samenwonen. Bijkomende elementen van afhankelijkheid kunnen ook blijken uit een financiële, materiële of economische afhankelijkheid, fysieke of psychische afhankelijkheid, het bestaan van een medische of psychische problematiek waarbij een gezinslid zonder de zorg van exclusief dat ene gezinslid niet kan functioneren, andere ernstige gezondheidsredenen, het behoren tot het huishouden, de reële banden tussen betrokkenen, zoals hierboven reeds gesteld (zie bv. EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76)

Waar de verwerende partij stelt dat er geen concreet bewijs wordt bijgebracht van financiële ondersteuning door verzoeksters' zus/dochter noch van een bewijs van afhankelijkheid, oordeelt de Raad dat verwerende partij in casu niet zomaar voorbij kan gaan aan volgende relevante feiten en omstandigheden, met name de ernstige medische problematiek van eerste verzoekster, haar nood aan mantelzorg, alsook de minder goede gezondheid en de nood aan mantelzorg van tweede verzoekster, die allen geattesteerd worden in de administratieve dossiers, enerzijds, en het gegeven dat in verschillende verblijfsaanvragen, in tempore non suspecto, reeds melding werd gemaakt van materiële en financiële ondersteuning door de zus/dochter.

In het kader van de bestreden beslissingen, die een gedwongen verwijdering betreffen, en in het licht van de ernstige ziekte van eerste verzoekster, kwam het verwerende partij toe om zorgvuldig onderzoek te voeren naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In haar nota met betrekking tot de zaak *sub I* verwijst de verwerende partij naar een vragenlijst op basis waarvan een interne nota, met name een uitgebreid evaluatieverslag, werd opgesteld op 19 januari 2017. Dit verslag bevindt zich in het administratief dossier en maakt melding van een gehoor op 17

januari 2017 in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt evenwel vast dat er zich in het administratief dossier van eerste verzoekster geen gehoorverslag bevindt. De stelling dat eerste verzoekster werd gehoord, strijdt verder met de eerste bestreden beslissing waar in het gedeelte kennisgeving wordt vermeld *“Betrokkene begrijpt hier niets van gezien haar mentale handicap. Uitleg gegeven aan haar neef B.O.”* In het administratief dossier bevinden zich geen andere stukken waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of er in casu sprake was van meer dan gewoonlijke afhankelijkheidsbanden tussen eerste verzoekster en haar zus, niettegenstaande de hierboven vermelde relevante feiten en omstandigheden waarvan verwerende partij op de hoogte was.

In hun verzoekschriften stellen verzoeksters verder dat zij sinds hun aankomst in België een gezin vormen met hun neef/kleinzoon B.O. en dat hij hen financieel ondersteunt daar hij zorgt voor inkomsten die noodzakelijk zijn om de medische zorgen en dagelijkse kosten voor verzoeksters te betalen.

Wat betreft deze neef/kleinzoon wordt in de bestreden beslissingen gesteld: *“Het feit dat betrokkene neef/kleinzoon B.O. (°3.11.1997) bij haar en haar moeder inwoont en legaal in België verblijft geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Hij heeft een arbeidskaart en toont aan dat hij kan instaan voor zijn eigen onderhoud daar hij reeds geruime tijd aan het werk is en hierin niet afhankelijk is van betrokkene en betrokkene moeder. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene neef/kleinzoon kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”*

De Raad stelt ook hier vast dat verwerende partij zich enkel heeft beperkt tot de vaststelling dat de neef/kleinzoon niet afhankelijk is van verzoeksters en kan instaan voor eigen onderhoud. Evenwel gaat de verwerende partij eraan voorbij dat de afhankelijkheid zich ook omgekeerd kan voordoen. Ook hier moet de Raad prima facie vaststellen dat uit de bestreden beslissingen noch uit de administratieve dossiers blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of er in casu sprake was van meer dan gewoonlijke afhankelijkheidsbanden tussen verzoeksters en hun neef/kleinzoon, hoewel verwerende partij kennis had van een aantal relevante feiten en omstandigheden, met name de ernstige medische problematiek en nood aan mantelzorg en begeleiding van eerste verzoekster, die niet worden betwist; de minder goede gezondheid van tweede verzoekster en haar nood aan mantelzorg, enerzijds, en het gegeven dat verzoeksters en hun neef/kleinzoon sinds 2009 samenwonen.

Wat betreft de nood aan mantelzorg en continue begeleiding in hoofde van eerste verzoekster stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen als volgt motiveert: *“Wat betreft de sociaal en pedagogische ondersteuning die betrokkene/betrokkene dochter B.V. wegens haar mentale handicap nodig zou hebben, werd vast gesteld dat betrokkene haar eerste 40 levensjaren in het land van herkomst doorbracht en dat zij pas op veertigjarige leeftijd naar België kwam. Betrokkene toont dan ook niet aan dat een dergelijke ondersteuning (voor haar dochter) niet verder kan gevolgd worden in het land van herkomst. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene.”*

Uit de bestreden beslissingen kan niet worden afgeleid naar welke concrete sociale en pedagogische ondersteuning die eerste verzoekster in Kosovo zou hebben genoten voor haar komst naar België de verwerende partij verwijst. Uit de administratieve dossiers blijkt op het eerste gezicht niet dat eerste verzoekster een andere sociale en pedagogische ondersteuning in Kosovo zou hebben genoten dan deze verleend door haar familie.

Verzoeksters wijzen erop dat het argument dat de eerste verzoekster de eerste 40 levensjaren in Kosovo heeft verbleven, een drogargument betreft daar er gewijzigde omstandigheden zijn. Verzoeksters benadrukken dat de ondersteuning die zij hadden van hun familie in de eerste 40 levensjaren van verzoekster in Kosovo thans niet meer voorhanden is omdat de meeste familieleden zich in België hebben gevestigd. Hun voornaamste steun was hun vader/echtgenoot die inmiddels is overleden.

De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoeksters in België een zus/dochter hebben, die erkend vluchteling is, en een neef/kleinzoon, die eveneens hier legaal verblijft. Aldus kunnen op eerste gezicht verzoeksters worden gevolgd dat de omstandigheden veranderd zijn sinds hun komst naar België nu

blijkt dat een aantal familieleden zich in België hebben gevestigd en dat hun vader/echtgenoot inmiddels is overleden.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt prima facie dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of er sprake was van meer dan gewoonlijke afhankelijkheidsbanden tussen verzoeksters en hun neef/kleinzoon alsook hun zus/dochter, hoewel verwerende partij kennis had van een aantal daartoe relevante feiten en omstandigheden. Verder blijkt uit de bestreden beslissingen niet dat rekening werd gehouden met het wegvallen van hun vader/echtgenoot als belangrijk onderdeel van de mantelzorg die aan eerste verzoekster wordt verleend.

De verwerende partij stelt in haar nota's dat zowel eerste verzoekster als tweede verzoekster eraan voorbij gaan dat zij samen het grondgebied moeten verlaten, net zoals hun andere zus/dochter B.H. De verwerende partij wijst erop dat hun schoonbroer/schoonzoon reeds werd gerepatriëerd, zoals in de bestreden beslissingen wordt aangegeven:

- *“Bovendien verblijven betrokkenes moeder B.S. (°5.08.1954) en zus B.H. (5.06.1984) en haar gezin net als betrokkene illegaal in het land en dienen eveneens het grondgebied te verlaten. Betrokkenes schoonbroer Z.M. (°3.11.1985), man van B.H., werd op 22.11.2016 reeds gearresteerd door de politie van Borgloon en overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas en werd intussen gerepatriëerd naar Kosovo.”*
- *“Bovendien verblijven betrokkenes dochter B.V. (16.09.1969) en dochter B.H. (5.06.1984) en haar gezin net als betrokkene illegaal in het land en dienen eveneens het grondgebied te verlaten. Betrokkenes schoonzoon Z.M. (°3.11.1985) en man van B.H. werd op 22.11.2016 reeds gearresteerd door de politie van Borgloon en overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Intussen werd hij gerepatriëerd naar Kosovo.”*

Volgens verwerende partij dienen verzoeksters zich dus niet alleen terug te begeven naar Kosovo en kunnen zij zich daar ook verder beroepen op de steun andere familieleden.

Uit de administratieve dossiers blijken evenwel geen elementen die aantonen dat deze andere zus/dochter B.H. en haar man ooit de mantelzorg of begeleiding van eerste verzoekster op zich hebben genomen. Er is geen aanwijzing in het administratief dossier dat toelaat te besluiten dat deze zus/dochter en haar gezin daartoe bereid zijn en in de mogelijkheid zijn om de mantelzorg en continue begeleiding van eerste verzoekster op zich te nemen. Bovendien blijkt ter zitting dat hoewel haar man reeds werd gerepatriëerd, de zus B.H. zich nog steeds, weliswaar ondergedoken, in België bevindt. Deze loutere verwijzing naar de schoonbroer en zus van eerste verzoekster verzekert aldus niet dat er een mantelzorg en continue begeleiding van eerste verzoekster in Kosovo zal zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat dit steeds in handen werd genomen door haar ouders en haar zus G.R. Verder blijkt, zoals hierboven werd besproken, dat geen rekening wordt gehouden met gewijzigde omstandigheden, met name het gegeven dat haar vader is overleden en het gegeven dat haar moeder ondertussen zelf in minder goede gezondheid verkeert en mantelzorg behoeft. Tenslotte doet deze verwijzing naar de andere familieleden geen afbreuk aan de prima facie vaststelling dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of er sprake was van meer dan gewoonlijke afhankelijkheidsbanden tussen verzoeksters en hun zus/dochter en neef/kleinzoon, hoewel verwerende partij kennis had van een aantal daartoe relevante feiten en omstandigheden.

De bestreden beslissingen verwijzen tenslotte naar specifieke budgetten ter ondersteuning van de medische problemen van eerste verzoekster, maar dit wordt niet verder toegelicht of geconcretiseerd. Er zijn in de administratieve dossiers ook geen elementen die toelaten vast te stellen dat zulke specifieke budgetten reeds ter beschikking werden gesteld in die mate dat een continue begeleiding of mantelzorg van eerste verzoekster is verzekerd. Bovendien doet dit motief eveneens geen afbreuk aan de prima facie vaststelling dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of er sprake was van meer dan gewoonlijke afhankelijkheidsbanden tussen verzoeksters en hun zus/dochter en neef/kleinzoon, hoewel verwerende partij kennis had van een aantal daartoe relevante feiten en omstandigheden.

5.3.2.13. Uit het geheel van de elementen hierboven besproken, besluit de Raad dat verzoeksters op het eerste gezicht kunnen worden gevolgd waar zij betogen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met gewijzigde omstandigheden in hunnen hoofde sinds hun komst naar België en dat onvoldoende rekening werd gehouden met de aangehaalde familiale banden die voor hen, en met name eerste verzoekster, van levensbelang zijn.

Er blijkt prima facie niet dat verwerende partij voldoende zorgvuldig heeft onderzocht of er in casu sprake was van meer dan gewoonlijke afhankelijkheidsbanden tussen verzoeksters en hun zus/dochter en neef/kleinzoon, gezien volgende relevante feiten en omstandigheden, met name de ernstige

medische problematiek van eerste verzoekster, haar nood aan continue mantelzorg en begeleiding die bij onderbreking fatale gevolgen kan hebben, en de minder goede gezondheid en de nood aan mantelzorg van tweede verzoekster, die allen geattesteerd worden in de administratieve dossiers, enerzijds, en het gegeven dat in verschillende verblijfsaanvragen, in tempore non suspecto, reeds melding werd gemaakt van materiële en financiële ondersteuning door de zus/dochter alsook het feit dat verzoeksters sinds 2009 samenwonen met hun neef/kleinzoon.

Waar verwerende partij stelt dat tweede verzoekster niet aantoonbaar dat zij geen financiële ondersteuning kan krijgen van haar in België verblijvende familieleden in het herkomstland, stelt de Raad vast dat dit een a posteriori motivering betreft die niet in de bestreden beslissingen kan worden gelezen. Het gegeven dat in de nota worden overgegaan tot een zekere beoordeling/afweging, volstaat in casu niet om de vermelde onregelmatigheid recht te zetten.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op verschillende vlakken op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM,

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

De nota's van verwerende partij laten niet toe anders te besluiten.

De middelen zijn in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

5.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

5.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij dreigen te ondergaan bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, wijzen verzoeksters op de door hen aangebrachte grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij betwist dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken. Zij stelt dat uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden werd en dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet is aangetoond.

De Raad dient te verwijzen naar de bespreking van de middelen en kan daarnaast slechts aangeven dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat verzoeksters door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan, daar uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM, Er dient in dit verband te worden gesteld dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermag te interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontnomen in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

In casu is de beoordeling van het ernstig bevonden middel onlosmakelijk verbonden met het door verzoeksters aangevoerde risico op schending van artikel 8 van het EVRM, zodat overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

5.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke terugleiding naar de grens wordt bevolen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 16 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MAES